

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

τὴν ὁραίαν κυρίαν Θενάρδου ὡς χήραν,
καὶ ὡς ἔνα τῶν ἐραστῶν ἔνα νέον, ἐθ' οὐ
βασιζεῖ μεγάλας ἐλπίδας. Ὁνομάζεται
Βερνδώ, ἔχει ὥραιον πρόσωπον καὶ ὡ-
ραίαν φωνήν. Θὰ τοῦ γράψω καὶ ἐν τρα-
γουδάκι διὰ τὴν εἰσόδον του! Τούτο θὰ
σηκωσῃ πολὺ τὸ προσίμιον. Παραδέ-
χεσαι; . . . »

Ἐάν παρεδεχόμην! Μετὰ τρεῖς ἔβδομάδας ἐπέστρεφον ἐκ τῆς Ἑξοχῆς, ὅπως παρειχθώ εἰς μίαν τῶν τελείτατιών δοκιμῶν· Τὸν θέατρον τοῦ Κωμειδύλλιου ήτο τότε ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ *Palais Royal*. Ή δοκιμὴ δρχεται. Οἱ ἀρχιχειροκοποτήτης ἐκάθητο πλανσίον μουν· "Αὕτη ἐτελείωσε τὸ ἔργον: «Δὲν είνε καὶ τάσσον κακόν, μοὶ είπεν, ἀλλὰ ύπαρχουν τόσα ἀλλα νόστιμα...» Εἴρερχομαι καὶ εὐρίσκομαι ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ *Palais Royal* μετὰ τοῦ Ιουβᾶ καὶ ἐνὸς φίλου του, τὸν ὁποῖον οἶχε μαζύ του. Προσθλέπουμεν ἀσκαρδαμικτεὶ ἀλλήλους.

- Αἱ λοιπόν! τί συλλογίζεσαι;
- Συλλογίζομαι, ἀπάντησεν ὁ Γουδώ,
ὅτι εἶνε ἀποτρόπαιον!
- Καὶ ἐγὼ τὸ ἰδιον! ἀπεκρίθην.
- Καὶ ἐγώ λοιπόν, προσθέτει ὁ φίλος,
νομίζω ὅτι θὰ ἐσφύριζα, ἀν εἴχα κλειδῖ!
Δέν πρέπει ν' ἄφησῃς νὰ παιχθῇ αὐτὸδ
ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

— Δὲν ἀξίζει!
— Νὰ λοιπὸν κ' ἐγώ, ἐπανέλαβον, θὰ
ὑπάγω νὰ εἰπω εἰς τὸν Ἀραγώ ὅτι ἀπο-
δύρομεν τὸ ἔργον.

Την ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην, κτυπῶ τὴν θύραν τοῦ Ἀραγώ. Ἐγενόμην δεκτὸς ὑπὸ τῆς μαγειρίσσης του... .

— Ὁ νύριος εἶνε ἡ τὸ λουτρό.
— Μπορῶ νὰ τοῦ γράψω;
— Νὰ χαρτί, κύριε!
Ἐγραψά: « Αγαπητέ μοι διευθυντά! Ἐν
τῇ ἐπιστολῇ ταῦτη θὰ ἴδητε ὅ, τι πιθανῶς
οὐδέποτε ἔχετε ἵδιμ κατὰ τὸ διάστημα
τῆς διευθύνσεώς σας, δύο δηλαδὴ συγ-
γραφῆς, εὐρύόντας τὸ ἔργον των τεσσον
κακῶν ἐν τῇ δοκιμῇ, ὅστε νὰ τὸ ἀποδύ-
ρωσιν. Εὐαρεστήθητε νὰ θεωρήσητε τὸν
ἥμετερον Δύοντα "Ηλιον" ὃς δύ-
σαντα ἥδη. »

Τρέχω εις τοῦ Γουδώ καὶ ἐναγκαλιζόμεθα ἐκ χαρᾶς, ὡς δύο ἄνθρωποι λυτρώθεντες ἔξ έφιάλτου. Μεθαύριον, ἐξέρχομαι τὴν ἐνδεκάτην π. μ., διέρχομαι πρὸ τοῦ προγονίστατος. Καὶ τί ἀνταγωνίσκω:

« Ἀπόψε διὰ πρώτην φορᾶν
ΟΔΥΣΣΟΝ ΗΛΙΟΣ. »

Εἶδον φωτοδόύσας ἐκατὸν χιλιάδας λαμπάδων, ὡς ἂν αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀλιος εἰσέδυνε εἰς τοὺς δόθαλμούς μου. Τρέχω πρὸς τὸν Ἀραγώ. Ἡ αὕτη μαγειρίσθα ἔρχεται νὰ μοὶ ἀνοίξῃ, καὶ παρατηρήσασά με, φωνάζει μεγαλοφώνως: «Ἄχ! Θεέ μου, ἐλπισμόντα, κύριε, νὰ δώσω τὸ γράμμα σας! Νά το! μὴν εἰπῆτε τίποτε ἐς τὸν ἀφέντη μου, θὰ μὲν μαλώσῃ.» Τὸ κακὸν ἐγένετο, ὁ κῦνος ἔρριψθη! Δὲν ὕφειλον πλέον ἥ νὰ ἐνδώσω καὶ νὰ περιμένω. Το ἑσπέρας εἰσέρχομαι ὅπως κρυφθῶ εἰς τὸ βάθος πρόδσκοντος θεωρίου τῆς τρίτης σειρᾶς. Ο Γουέβ κατέρχεται ἐν αποιδῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ήνα ἐνθαρρύν

τὸν θιασον. Αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες κατεῖχον ἀνοικτὸν θεωρεῖον. Ἡ πρώτη σκηνὴ, περὶ τῆς ἐμπιστούμνης μεταξὺ τῶν δύο νέων, ἐγένετο δεκτὴ καλῶς.¹ Ενθαρρυνθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐνοϊκοῦ τούτου προγνωστικοῦ, κατέρχομαι εἰς τὰ παρασκήνια. ² Οἱ Βαρδοὶ εὑρίσκετο ἐν τῇ σκηνῇ. Λέξεις τινὲς αὐτοῦ προξενοῦσι γέλωτας, καὶ ἔπιπλθε, λέγων εἰς ήμᾶς :

Φίλοι μου, τὸ κοινόν εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ! Άλλα κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν μικρός τις θόρυβος ὀξὺς καὶ διαπεραστικός πλήττει τὴν ἀκοήν μου ὡς τύπανον.

— Τι είνε;
— Αυτό; μοι είπεν ὁ Γουβώ, είνε σφύριγμα.
— Αι;

¹ Ήτο τὸ περίφημον ἀσμάτιον τοῦ Βούν-

δώ! Είχε κάμει παραφωνίαν! Και τότε
έσύριζον 'Ανέδην πάλιν ἀμέσως εἰς τὰ
προσκήνιον θεωρεῖσθν μου καὶ δὲν κατῆλ-
θον πλέον. "Εκτοτε οἱ συριγμοὶ δὲν εί-
παν·" οὐδέποτε είχον ἀκούσει τόσους
ἐπὶ ζωῆς μου. 'Εγένοντο διάλογοι μεταξὺ¹
τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ήθοποιῶν, εἰς ἐν
τῶν δποίων ἐκράτει ἐφημερίδα ἀνά χεῖ-
ρος... «Τί νέα ἀπὸ τὴν 'Ισπανίαν», ἔφω-
ναζον ἐκ τῆς πλατείας. Αἱ τρεῖς δὲ θυ-
γατέρες τοῦ Γουβώ ἐγέλων σπασμωδικῶς
'Εγώ δύμας ἔψυχον ἀνάνδρως μετὰ εἰκοσ-
λεπτά. 'Ο Γουβώ εὐρίσκετο εἰς τὰ παρα-
σκήνια, ἀναμένων τούς ήθοποιούς, εἰς
τὸ τέλος ἐκάστης σκηνῆς ἐξερχομένους
καὶ ὑποδεχόμενος αὐτούς εἰς τὰς ἄγκα-
λας του, ως τραυματίας, ἐπανερχομένους
ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἀλέγων εἰς αὐ-
τούς: «Α! φίλοι μοι!, δυστυχεῖς φίλοι
μου! σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην ὅτι
σᾶς ἔδωσα τόσον κακόν ἔργον — "Μθεά-
κατι νά πιώ, ἔλεγεν ὁ Βαρδού. — Εἶναι
πολὺ λεπτόν διά τὸ κοινόν, εἶνε ὑπὲρ τὸ
δέον λεπτόν! ἐψιθυρίσεν ἡ δεσποινίς
Τενήδοιου.» Τό διόνον δὲν ἀπέπερατώθη

Τὴν ἐπάνυιον αἱ ἐφημερίδες ἐκήρυξαν διὰ τὸ ἔργον προήρχετο ἐκ δύο εὐψυχῶν ἀνδρῶν, οἵτινες θὰ παραστῆσονται ἀλλοτε αὐτῷ εὐποτεχνεόντων. Ἐλαδον ἐπτὰ καὶ ημίσειαν δραχμάς, ὡς δικαίωμα συγγραφέως, τὴν ἐπάνυιον δὲ εἰπον εἰς τὸν Γουβώ: «Φίλατατὲ μου, δέν θὰ παρουσιάσω πλεόν εἰς τὸ Γ' αλλικόν Θέατρον παρὰ δοῦμα πεντάπρακτον.

Μετά δύο έτη, τὸν ὁ οὐρανὸν 1838, ἐδιδούμεν, ὁ Γουΐδω καὶ ἔγω, τὸν Λουΐζαντον πέπλον, Λιγνερόβληνς, μὲ τὸν δεσποινίδιον Μάδος ως διερμηνέα.

Τὸ ἔργον δμως τοῦτο μοὶ ἀπέθερεν
ὑπὲρ τὰς ἐπτὰ καὶ ἡμίσειαν δραχμάς.

(ERNEST LEGOUVÉ, *ακαδημαϊκοῦ*).

N. ΑΛΕΞ. ΑΓΚΩΝΑΚΗΣ

Ο ΕΝ ΤΩΙ ΑΕΡΙ ΑΙΓΑΙΟΥ ΜΕΝΟΣ ΚΟΙΝΟΠΟΙΩ

‘Ο John Aitken ἔχετέλεσε πειράματα ἐκτεταμένα εἰς λίαν διαφόρως κειμένου τόπους τῆς Μεγάλης Βρετανίας και τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἡπείρου, ἀτινα κατέληξαν εἰς ἐνδιαφέροντα και διὰ τὸν Μετεωρολογιῶν σπουδαῖα ἔχαγόμενα. Τὰ πειράματα ἔχετέλει συμπιέζων ποσότητά τινα

άέρος, πήν μετά τούτο αἰφνις ἀφίνε νά
διασταλῇ. Συνεπεία τούτου ὁ ἄηρ τόσῳ
ἰσχυρώς ἀπεψύχετο, ὅπερ εὐ αὐτῷ ὑ-
δρατμὸς συνεπυκνοῦτο καὶ μάλιστα περὶ
τὰ ἔν τῷ ἀέρι αἰωρούμενα μόρια κονιορ-
τοῦ ὡς περὶ κέντρα καὶ οὕτως ὅπερ ταῦ-
τα διὰ τὴν ἐπερχομένην αὔξεσιν τοῦ βά-
ροὺς αὐτῶν κατέπιπτον ἐπὶ τοῦ ἑδάφους.
Οἱ Aitken ἐκτελῶν τὸ πείραμα τοῦτο ὑπὸ
ὑέλινον κώδωνα, ἔχοντα βάσιν πλάκα
ἀργυρᾶν διηρημένην εἰς τεγραγ. χιλιο-
στόμετρα, κατεμέτρει διὰ φακοῦ μεγε-
θυντικοῦ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπὶ ἐπιφανείας
τετραγ. χιλιοστ. μορίων τοῦ κονιορτοῦ
καὶ προσδιώριζεν οὕτω τὸ ποδὸν τῶν ἐν
τῷ ἀέρι ἐμπεριεχομένων. Κατὰ τὸν τρό-
πον τοῦτον εύθεν, δτὶ ἐν κυβ. μέτρον
ἀέρος ἐμπεριέχει μόρια κονιορτοῦ οὐχὶ
ἐλάσσονα τῶν 500, καὶ δτὶ τὸ ποδὸν τοῦ
ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ κονιορτοῦ είνε ὡς τὰ
πολλὰ σημαντικῶς μεῖζον καὶ ἐν κεκλει-
σμένοις χώροις ἀνέρχεται μέχρι 3¹,₂ ἐκα-
τομμυρίων μορίων κατὰ κυβικὸν μέτρον
ἀέρος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κονιορτὸς συμπυκνοῖ
τὸν ὑδρατμὸν τοῦ ἀέρος καὶ ἐπειδὴ αὐ-
ξάνοντος τοῦ ἐν τῷ ἀέρι ὑδρατμοῦ, συν-
αίγεται καὶ ἡ φόρτωσις τοῦ κονιορτοῦ
ὑψὶ ὑγρασίας, εἰς πάσας τὰς ἐρευνηθείας
διμήχλας ὑπῆρχε μεγάλη ποσότης κονιορ-
τοῦ. Τὸ δὲ γεγονός, δτὶ ἡ ἡρεμία τοῦ
ἀέρος ἀποτελεῖ ἀναγκαίαν συνθήκην τοῦ
σχηματισμοῦ διμήχλης, ἐρυγνεύεται ἐκ
τῆς σπουδαιότητος τοῦ κονιορτοῦ διὰ
τὴν συμπύκνωσιν τοῦ ὑδρατμοῦ ὡς ἔχει.

Ἐν ἡρεμοῦντι ἀέρι ὁ κονιορτὸς συσσωρεύεται δπως καὶ ὁ ὑδρατμός, καὶ ὁ κονιορτὸς οὐτος ἐπιυξάνει τὴν ἥν ὁ ἄηρ κέκτηται ἰκανότητα τοῦ ἀκτινοβολεῖν τὸ θερμογόνον, οὕτω δὲ μειοῖ τὴν θερμοκρασίαν καὶ προκαλεῖ τὴν ἐφ'έαυτοῦ συμπύκνωσιν τοῦ ὑδρατμοῦ καὶ σχηματίζει ὅμιχλην. Αἱ ἐν ταῖς πόλεσσιν ὅμιχλαι διὰ τὸν ἐν αὐταῖς πλείονα κονιορτόν, εἴνε πυκνότεραι τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς σχηματίζομένων. Εἰς τὴν συσσώρευσιν τοῦ κονιορτοῦ ἀντιδρῶσιν αἱ κινήσεις τοῦ ἀέρος· δπου δὲ ταχύτης τοῦ ἀνέμου αὔξεται, τόσῳ μᾶλλον ἐλαττοῦται ἡ ποσότης τοῦ κονιορτοῦ, ἐκτὸς ἂν ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐκ κονιορτοῦ ιθῶν μερῶν.

N XAOPOX

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

"Οπως ἐρ τῷ βιβλίῳ διακρίομεν τὸ πρεῖμα τοῦ συγγραφέως, οὐτάς ἐρ τῇ φυσιογραμμᾳ δια-
κρίομεν τὰς ἀνθρώπους.

B. Αουρούτ.

Ακόμη καὶ εἰς τὸ βαρύτερον πέρθος οὐ γυνὴ πεσούσῃ πάρτοτε καὶ εἰς τὴν ταχτοποίησιν τοῦ πίστης πάτησεν εἰς τὸ πατέρα τοῦ Ιησοῦ

: πινακας της εσθητος

** Η γεόντης ὁφείλει τὰ εἰς εἴθυμος, διότι η
εἴθυμια ἀποτελεῖ μέρος τῆς καλλογῆς καὶ τῆς
ἰσχύος τρεῖς.*

Μαλακτέρ.

*Oἱ διερθαρμένοι ἀρθρωποι πάντοτε ύποπτευ-
οριαται.*

Δὲ Πορτο-Ρίς.